

Arrest

nr. 177 157 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DE VLEESCHAUWER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 mei 2016.

1.3. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een Sjiitische moslim, geboren op 28 juli 1993 in Basra.

U heeft uw hele leven in Qurna gewoond, een district gelegen op een uur rijden van Basra. U stopte met school toen u 18 of 19 jaar was en ging werken als schilder en 6 maanden nadat u gestopt was met school begon u als designer in de Al Ferdous straat te werken, waar u e-mails, facebook, Pc's, Gsm's en iPhone toestellen programmeerde.

Ongeveer begin 2015 leerde u Z.(...) H.(...) A.(...) kennen, een meisje van bij u in de buurt, waar u vanaf de eerste blik die u op haar wierp verliefd op werd. U gaf haar uw telefoonnummer en jullie begonnen te praten en af te spreken. Z.(...) was echter jammer genoeg reeds beloofd aan haar neef A.(...). Ergens in april 2015, ging u 's nachts naar haar kamer, zoals u daarvoor al vier keer gedaan had, om te praten. Ditmaal werd u echter betrapt door haar vader waarna een gevecht ontstond. De moeder en tante van Z.(...) kwamen ook binnen en te midden van deze chaos, slaagde u erin om te ontsnappen en u ging naar huis.

De dag erna is de vader van Z.(...), samen met haar ooms, naar het huis van uw gezin gekomen. Hij sprak met uw vader, waarna deze naar u gekomen is en vroeg wat er gebeurd was. U legde uit dat u verliefd was op Z.(...) en dat u met haar wilde trouwen. U benadrukte dat u niets verkeerd gedaan had.

Eén of twee dagen later kwam uw stam, A.(...) F.(...), en de stam van haar vader, A.(...) H.(...), samen om een oplossing te zoeken. Uw ooms, J.(...) K.(...) H.(...) en F.(...) K.(...) H.(...), waren hier ook bij aanwezig. Uw ooms wisten echter dat u alcohol dronk, waardoor ze u haatten en u niet wilden helpen.

Nog één of twee dagen later, vond er een derde bijeenkomst plaats waar de twee stammen niet tot een oplossing kwamen. Uw stam besloot u paria te verklaren. Tijdens diezelfde bijeenkomst heeft A.(...), de neef van Z.(...) tegen uw vader gezegd dat als hij u zou tegenkomen, hij u zou vermoorden. Op 1 juli 2015 werd het document ondertekend waarbij uw stam u officieel paria verklaarde.

Hierna bleef u nog twee maanden thuis zonder buiten te komen, omdat u vreesde vermoord te worden door A.(...), de neef van Z.(...). U zag op televisie dat er veel mensen aan het vluchten waren, en u besloot om ook Irak te verlaten.

U vertrok op 28 augustus 2015 vanuit uw thuisadres in Basra. U reed 6 a 7 uur naar Bagdad, waar u een ticket boekte en dezelfde dag Irak nog verliet naar Istanboel in Turkije. In Turkije ging u naar Izmir, waar u een smokkelaar vond om de oversteek naar Griekenland te maken. U hoorde dat er geen tassen toegelaten waren op de boot, waardoor u besloot om uw paspoort aan jongeren uit Najaf in Irak te geven, die het paspoort tegen betaling terug naar uw ouders in Basra hebben gebracht. Hierna nam u de boot richting Griekenland, waarna u via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België bent gekomen. U bent aangekomen in België op 22 september 2015 en u vroeg asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 23 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Uw origineel paspoort, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw vader, moeder, middelste broer, jongste broer en jongste zus, een kopie van de bewonerskaart van uw vader, een foto om aan te tonen dat uw vader invalide is, een bewijs dat uw vader invalide is, een attest van de wijkverantwoordelijke van uw stam dat u paria verklaard bent en een brief van de stam dat u paria verklaard bent.

B. Motivering

U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u vreest vermoord te worden door de stam van Z.(...) H.(...) A.(...), het meisje waar u verliefd op was. Meer specifiek vreest u vermoord te worden door de neef van Z.(...), A.(...), omdat Z.(...) aan hem beloofd was, waarbij u niet op hulp kon rekenen van uw stam omdat deze u paria verklaard heeft. Op basis van uw verklaringen en na een grondige evaluatie van uw dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst moet er vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent hard te maken dat u wel degelijk een relatie had met Z.(...) H.(...) A.(...). Gezien dit element de kern uitmaakt van uw asielrelaas, ondermijnt dit uw geloofwaardigheid fundamenteel. U verklaart namelijk dat u van haar hield en dat u veel aan haar dacht (CGVS, p.10). Echter wanneer u gevraagd wordt haar te beschrijven, slaagt u er niet in verder te komen dan vage verklaringen af te leggen. Over hoe ze eruit zag, kan u enkel zeggen dat ze niet blank was maar getint, dat ze middelmatig was (CGVS, p.10). Gevraagd om iets gedetailleerder te zijn om zo een beeld van haar te kunnen vormen, stelt u dat ze zwart haar had

(CGVS, p.11). Gezien u erg vaag blijft bij de beschrijving van uw geliefde, werd u gevraagd wat u speciaal aan haar vond. Hierop antwoordt u dat het niets speciaals is, maar dat uw hart van haar hield door één blik (CGVS, p.11). Nogmaals gevraagd naar iets speciaals dat u zich herinnert aan uw tijd met Z.(...), verklaart u dat u zich herinnert hoe jullie zaten te praten en te wensen dat jullie zouden trouwen (CGVS, p.11). Zelfs als u gevraagd wordt wat u bijgebleven is nu u aan haar terugdenkt, kan u enkel verklaren dat u zich de dag dat haar vader jullie betrapt heeft herinnert en dat u het nog steeds voor u ziet (CGVS, p.11). Later in het gehoor bij het CGVS, kreeg u nogmaals de kans om te verduidelijken hoe Z.(...) er juist uitzag. Nadat u meegedeeld werd dat u nog geen duidelijk beeld van haar gevormd had, en of u haar dan een beetje gedetailleerder kon omschrijven door te zeggen wat er zou opvallen mocht je haar voor de eerste keer zien, stelt u dat ze een vrouw is zoals de rest, zoals alle andere vrouwen en dat er niets speciaals is aan haar maar dat uw liefde voor haar speciaal is (CGVS, p.12). Op de vraag wat haar dan zo speciaal maakt, komt u niet verder dan te stellen dat als je je liefde tegen komt, het gevoel het speciaal maakt en dat het is wat je hart voelt en je ogen zien (CGVS, p.12). Gezien u aangeeft dat u haar graag zag, veel aan haar dacht en dat u zelfs gekwetst raakt door aan haar te denken (CGVS, p.10-11), kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u bij de omschrijving van Z.(...), de vrouw waar u de rest van uw leven mee samen wou zijn, verder komt dan enkel vage omschrijvingen en algemeenheden. Bovendien bent u niet in staat een foto van haar voor te leggen (CGVS, p.12), wat toch opmerkelijk is gezien u aangeeft dat u veel aan haar dacht en met haar wilde trouwen (CGVS, p.12). Dit alles doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de relatie die u verklaart te hebben met Z.(...).

Bovendien verklaart u ook geen idee te hebben hoe het momenteel met haar gaat (CGVS, p.16). Mocht u haar zo graag zien als u zelf verklaart, mag er van u toch verwacht worden dat u beter geïnformeerd bent over hoe het met haar gaat. U verklaart dat, nadat haar vader u en Z.(...) betrapt heeft, hij haar GSM heeft afgepakt (CGVS, p.12), dat u haar stem niet meer kon horen en dat u haar niet meer gezien heeft (CGVS, p.11). Gezien uw liefde voor Z.(...) de aanleiding is van uw vertrek, en van de problemen die u met uw eigen stam, en met haar stam heeft gekregen, komt het onlogisch over dat u niet kan antwoorden op de vraag hoe ze het maakt (CGVS, p.16). U verklaarde namelijk dat u haar leerde kennen omdat ze een buurmeisje was (CGVS, p.11) en dus in de buurt van het huis van uw gezin woont. Aangezien u verklaart dat uw familie hier nog steeds woont, en dat u nog contact heeft met uw vader en uw broer K.(...), kan er van u toch verwacht worden dat u bij hen zou informeren hoe het met Z.(...) gaat. Geconfronteerd hiermee, stelt u dat uw familie niet vaak buiten komt (CGVS, p.16). Dit is echter maar een pover excuus, aangezien zowel uw broer als uw vader nog in de buurt wonen en zij dus op vraag van u gemakkelijk te weten zouden kunnen komen hoe het met haar gaat. U verklaart bovendien dat uw vader nog steeds als taxichauffeur werkt (CGVS, p.3), wat impliceert dat hij veel contact heeft met de buurt. Dit doet verder afbreuk van de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met Z.(...).

Naast het feit dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u een relatie had met Z.(...), werden er nog enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die uw algemene geloofwaardigheid schaden. Aangaande het eerste bezoek van de vader van Z.(...) en haar ooms bij uw vader verklaart u namelijk dat ze niet gezegd hebben dat u iets moest doen (CGVS, p.16). Gedurende het interview bij DVZ, verklaart u daarentegen dat haar vader samen met haar ooms naar uw huis zijn gekomen en dat hij tegen uw vader heeft gezegd dat u moest binnenblijven (DVZ – CGVS vragenlijst: 3. De vrees of het risico bij terugkeer, 5.). Geconfronteerd hiermee, kan u enkel zeggen dat u dit niet gezegd heeft. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten, vormt geen afdoende verklaring om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Zeker aangezien u op het einde van het DVZ gehoor aangegeven heeft dat alle verklaringen correct zijn, en dat uw verklaringen werden voorgelezen in het Arabisch (DVZ – CGVS vragenlijst: onderaan). Bovendien geeft u aan dat het eerste interview goed verlopen is (CGVS, p.2).

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop uw ooms voor het eerst contact hebben gehad met de familie van Z.(...). U verklaart namelijk tijdens het interview bij de DVZ dat de ooms en vader van Z.(...) naar de winkel van uw ooms in Ferdous zijn gekomen, en dat ze hen bedreigden dat ze hun winkel moesten sluiten tot ze een vergadering met de stammen B.(...) M.(...), A.(...) F.(...) en A.(...) H.(...) konden houden zodat ze konden beslissen wat ze met u zouden doen (DVZ – CGVS vragenlijst: 3. De vrees of het risico bij terugkeer, 5.). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter tweemaal dat de familie van Z.(...) een week na de derde bijeenkomst van de stammen, naar uw ooms is gegaan en ze de winkel van uw ooms gesloten hebben (CGVS, p.10 en 17). Hieruit blijkt dat de familie van Z.(...) pas na de drie vergaderingen met de stammen naar de winkel van uw ooms is gegaan, terwijl u gedurende het gehoor bij de DVZ verklaart dat ze bij uw ooms gekomen zijn nog voor een bijeenkomst van de stammen zou hebben plaatsgevonden. Ook hier kan u na confrontatie niets meer zeggen dan dat u dit simpelweg niet gezegd heeft. Wederom is het ontkennen van één versie van de feiten geen aanvaardbare verklaring voor deze discrepantie.

Verder zijn uw opeenvolgende verklaringen omtrent de verschillende stammen die deelnamen aan de stammenbijeenkomst tegenstrijdig. U verklaart bij DVZ, zoals hierboven aangehaald, dat er een stammenvergadering moest komen met de A.(...) F.(...) stam, de A.(...) H.(...) stam en de B.(...) M.(...) stam (DVZ – CGVS vragenlijst: 3. De vrees of het risico bij terugkeer 5.). In het gehoor bij het CGVS, antwoordt u echter bevestigend op het feit dat enkel de A.(...) H.(...) stam en de A.(...) F.(...) betrokken waren bij de vergaderingen (CGVS, p.15). U bevestigt dit zelfs een tweede maal door te stellen dat u enkel die twee stammen genoemd heeft, omdat het over eer gaat en enkel die stammen daar tussen kunnen komen (CGVS, p.17). Na confrontatie met het feit dat u gezegd heeft tijdens het interview bij DVZ dat ook de stam B.(...) M.(...) bij de gesprekken betrokken was, verklaart u enkel dat dit de stam is van de moeder van Z.(...), maar dat die stam niet tussen kwam bij de gesprekken of bijeenkomsten (CGVS, p.17). Ook hier geeft u geen specifieke verklaring vanwaar deze tegenstrijdigheid komt, u houdt wederom vast aan het feit dat B.(...) M.(...) niets met de stammenvergadering te maken zou hebben, zonder een verklaring te geven waarom u dit bij DVZ wel gezegd zou hebben.

Al deze tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas raken, doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten slotte kunnen uw verklaringen omtrent uw ontmoetingen met Z.(...) op zijn minst opmerkelijk genoemd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat alleen u en Z.(...) van jullie relatie afwisten (CGVS, p.19) en dat zelfs uw goede vriend A.(...) pas van uw relatie op de hoogte werd gebracht nadat de problemen zich voordeden (CGVS, p.12). Bovendien wist u dat Z.(...) voorbestemd was voor haar neef A.(...) (CGVS, p.13) en vreesde u dat de vader van Z.(...) zou weigeren als u haar hand zou vragen (CGVS, p.12). Gezien de door u hierboven omschreven context, is het niet geloofwaardig dat u het risico zou nemen om haar bij haar thuis in haar kamer te ontmoeten, nota bene enkel 's nachts, toen u stil moest zijn (CGVS, p.11).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel

vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande analyse niet. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van uw identiteitskaart, de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader, moeder, broers en zus en de kopie van de bewonerskaart van uw vader, ondersteunen enkel uw verklaringen in verband met uw identiteit, de identiteit van uw familie en uw woonplaats, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

De foto die aantoont dat uw vader invalide is en het bewijs dat uw vader invalide is tonen enkel aan dat uw vader invalide is sinds zijn kindertijd. Dit heeft, zoals u zelf verklaart, niets te maken met de reden waarom u Irak verlaten heeft (CGVS, p.6).

Ook het attest van de wijkverantwoordelijke en de brief die het officiële bewijs is dat u paria verklaard bent, kunnen bovenstaande analyse niet wijzigen. Allereerst moet erop gewezen worden dat Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Handelaars in vervalste documenten zijn veelal ook in het bezit van de officiële stempels en zegels waardoor documenten er makkelijk uit kunnen zien als echte documenten. Bovendien gaat het om handgeschreven documenten die makkelijk vervalst kunnen worden. Tot slot moet er opgemerkt worden dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Documenten hebben daarentegen niet het vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het status van vluchtelingen, de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, poneert verzoeker in een eerste onderdeel dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij niet aannemelijk maakt dat hij effectief een relatie had met Z. omdat hij slechts vage verklaringen aflegt als antwoord op de vraag om Z. te beschrijven, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voorbij gaat aan het gegeven dat mensen dergelijke vraag om iemand te beschrijven verschillend zullen beantwoorden afhankelijk van hoe de desbetreffende persoon is ingesteld: visueel, auditief of kinesthetisch. Het is vanzelfsprekend dat iemand die visueel is ingesteld, vooral in beelden denkt. Voor iemand die auditief is ingesteld, ligt de focus vooral op geluiden en woorden. Iemand die kinesthetisch is ingesteld, richt zich op wat hij voelt. Hij is gefocust op wat hem raakt. De vraag om iemand te beschrijven zal dus verschillend worden beantwoord afhankelijk van hoe iemand is ingesteld, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij in zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat de foto 'in zijn hart' zit en dat het gevoel dat Z. hem geeft, haar speciaal maakt. Dit geeft volgens verzoeker duidelijk weer dat hij kinesthetisch is ingesteld en vanuit zijn gevoel vertelt. Dit voldoet natuurlijk niet aan een duidelijke fysieke beschrijving zoals die wordt verzocht door Commissariaat-generaal, doch dit betekent echter niet dat de relatie tussen hem en Z. minder waar is. Verzoeker stelt nog dat hij geen foto kon voorleggen van Z. omdat zijn gsm werd afgenomen tijdens zijn tocht van Basra naar België. Hij heeft echter tijdens zijn gehoor voorgesteld om Z. te tekenen in plaats van een beschrijving te geven. Hij is namelijk actief in het kunstproject "Koppen" van mevrouw F. B. (stuk 2) en uit zijn gevoelens het beste door te tekenen. Dit sluit ook aan bij het feit dat hij kinesthetisch is ingesteld. Tijdens het gehoor werd aangegeven dat deze tekening niet nodig was en het idee werd weggelachen. Verzoeker meent dan ook dat hij niet de kans heeft gekregen om zich uit te drukken op de manier die voor hem het beste past. Daarom heeft hij alsnog deze tekening gemaakt waarop zijn geliefde Z. staat afgebeeld (stuk 3). Een betere beschrijving dan dit kan er niet worden verstrekt.

In zoverre het Commissariaat-generaal het logisch acht dat hij bij zijn vader en broer zou informeren over hoe het met Z. gaat, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal kort door de bocht gaat door te veronderstellen dat zijn familie moet weten hoe het met Z. gaat aangezien zij in de buurt woont. Het één staat niet onlosmakelijk in verband met het ander. Daarenboven wenst verzoeker zijn vader en broer niet verder te belasten en hen in gevaar te brengen door steeds opnieuw over Z. te informeren. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij in de grotere familiesfeer (ooms, neven, ...) paria werd verklaard door zijn eigen stam (stuk 5). Dit komt erop neer dat hij werd verstoten door zijn familie. Het is dan ook allerm minst evident om vervolgens zijn broer en vader lastig te vallen met vragen over de vrouw die de oorzaak vormt van deze gehele problematiek en waarmee hij zijn vader en broer in diskrediet kan brengen bij de familie. Ten slotte is Z. de basis van de problematiek en van zijn vlucht uit Irak. De emoties die gepaard gaan met het gedwongen verlaten van een geliefde, uit vrees om te worden gedood, zijn volgens verzoeker te pijnlijk zodat hij zich hiervoor afsluit. De enige manier om verder te gaan is dit hoofdstuk proberen af te sluiten en te vergeten aangezien het eenvoudigweg te pijnlijk is om mee om te gaan, aldus verzoeker, die stelt dat dit dus ook een reden is waarom hij geen idee heeft hoe het op dit moment gaat met Z..

Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat alle verklaringen zoals hij die heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal correct zijn. Kleine tegenstrijdigheden die slechts details vormen in zijn verhaal kunnen volgens verzoeker ook het gevolg zijn van de vertaling van het Arabisch naar het Nederlands, waar vaak nuances en interpretaties verloren gaan. Verzoeker verstaat immers Nederlands (en spreekt de taal tevens redelijk) en heeft naar eigen zeggen opgemerkt dat de tolk weliswaar vertaalde wat er werd verteld, doch dat er vaak nuances verschillen. Dit leidt dan op zijn beurt tot onduidelikheden of onvolledigheden van verklaringen waarmee hij nu wordt geconfronteerd, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat het hele verhaal daarenboven voor hem een traumatisch gebeuren is, des te meer nu hij zelf verbannen werd uit zijn eigen familiestam. Bij dergelijke traumatiserende gebeurtenissen is het niet altijd evident om alles nauwgezet weer te geven zodat het

mogelijk is dat er in één gesprek meer details worden gegeven dan een ander. De emoties in combinatie met een overvloed aan gedetailleerde vragen maken het volgens verzoeker des te moeilijker en haast onmogelijk om steeds tot in het kleinste detail dezelfde verklaring af te leggen.

Inzake het door hem bijgebrachte attest van de wijkverantwoordelijke en de brief waarin wordt geattesteerd is dat hij paria verklaard is, werpt verzoeker op dat het gegeven dat dergelijke documenten wel eens vervalst worden of te koop aangeboden worden in Irak niet noodzakelijk met zich meebrengt dat zijn documenten vervalst of aangekocht zijn. Aangezien het Commissariaat-generaal niet kan bewijzen dat de documenten in kwestie niet legitiem zijn, meent verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend en dat er niet vanuit mag worden gegaan dat deze documenten onecht zijn.

Tot slot wenst verzoeker te benadrukken dat een terugkeer naar Irak geen optie is aangezien zijn vrees om te worden gedood reëel is. De familie van Z., meer bepaald haar neef, heeft meermaals doodsbedreigingen uitgesproken jegens hem. Daarenboven kan hij niet rekenen op de steun van zijn gemeenschap aangezien hij paria werd verklaard door familie en gemeenschap, en bijgevolg kan hij nergens heen gaan. Bovendien is het land Irak ontwricht door oorlog en terrorisme. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar een aantal filmpjes. Het eerste toont de problemen aan in de stad Basra en in de wijk Korna, waarbij op straat elke auto gecontroleerd wordt op zoek naar gezochte personen zoals hijzelf. Het tweede filmpje werd door verzoekers buurman gemaakt en toont een vriend van verzoeker die op zijn vraag zijn laptop probeerde op te halen bij zijn ouderlijk huis. Kort hierna werd het huis beschoten door de familie van Z.; men dacht dat verzoeker thuis was gekomen. Het derde filmpje toont hoe het huis werd beschoten en beschilderd met een bedreiging door de stam van Z., waarbij aangegeven wordt dat dit het ouderlijk huis is van de uitgesloten A..

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de actuele situatie in Irak. Hij betwist het oordeel van de commissaris-generaal dat Zuid-Irak veilig is en dat er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en betoogt dat het algemeen ambtsbericht over de veiligheidssituatie in Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2015 alsook de COI "*Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 24 december 2015 de gevaarlijke situatie in (het zuiden van) Irak schetsen. Hoewel de zuidelijke provincies niet rechtstreeks verwikkeld zijn in het offensief dat IS in juni 2014 inzette, kan naar mening van verzoeker uit de bijgebrachte stukken bezwaarlijk worden afgeleid dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel het geweld in het zuiden niet direct gerelateerd is aan het gewapende conflict met ISIS, zijn de gevolgen van het conflict met ISIS niettemin substantieel in het zuiden voelbaar, voornamelijk via hun impact op de levensomstandigheden, aldus verzoeker, die te dezen een passage citeert uit hoger aangehaald algemeen ambtsbericht. Bovendien blijkt uit de COI Focus dat (i) op 11 juni 2014 er een aanslag werd gepleegd op een markt in het grensdorp Safwan waarbij er tien doden en tien gewonden vielen, (ii) op 5 juli 2014 er vijf doden en tien gewonden zijn gevallen bij een aanslag in het centrum van Basra en dat (iii) eveneens in juli 2014 in het zuiden 5 soennitische mannen worden ontvoerd door onbekend, gewapende mannen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de aanslagen van ISIS bovendien een enorme impact hebben op de levensomstandigheden in het zuiden. Hij verduidelijkt dat tal van aanslagen op elektriciteitscentrales in het land ervoor zorgen dat het elektriciteitstekort in het zuiden alleen nog maar ernstiger wordt. Dit elektriciteitstekort neemt vreselijke proporties aan in het hele land, maar voornamelijk in Basra (p. 15 algemeen ambtsbericht). Waar andere delen van het land nog tot 16 uur per dag elektriciteit hebben, is dit in Basra vaak beperkt tot slechts 4 uur per dag. Dit elektriciteitstekort veroorzaakt meer en meer demonstraties en geweldsuitingen in de behoeftige steden, waaronder Basra.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Asielzoekers maken mooie koppen*", een tekening van Z. getekend door verzoeker, een attest van de wijkverantwoordelijke met vertaling in het Nederlands, een attest waaruit moet blijken dat verzoeker werd verbannen door zijn clan met vertaling in het Nederlands, het Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2015 en een foto van verzoekers ouderlijk huis.

2.2.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 4 augustus 2016 en de COI Focus "*Irak. De*

bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer” van 12 juli 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in geslaagd is hard te maken dat hij wel degelijk een relatie had met Z.H.A. daar hij, wanneer hem gevraagd wordt haar te beschrijven, niet verder komt dan vage verklaringen, hij niet kan vertellen wat hij speciaal aan haar vond, hij een vaag en algemeen antwoord geeft op de vraag of hij zich iets speciaals herinnert aan zijn tijd met Z. en hij, gevraagd wat hem is bijgebleven nu hij aan haar terugdenkt, enkel kan verklaringen dat hij zich de dag dat haar vader hen betrapt heeft herinnert en dat hij het nog steeds voor zich ziet, en hij bovendien niet in staat is een foto van haar voor te leggen, (ii) hij geen idee heeft hoe het momenteel met Z. gaat, terwijl kan verwacht worden dat hij zich hieromtrent bij zijn familie zou informeren, (iii) hij aangaande het eerste bezoek van de vader van Z. en haar ooms bij zijn vader verklaarde dat ze niet gezegd hebben dat hij iets moest doen, terwijl hij gedurende het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader samen met haar ooms naar zijn huis zijn gekomen en tegen zijn vader hebben gezegd dat hij moest binnenblijven, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip waarom zijn ooms voor het eerst contact hebben gehad met de familie van Z., (v) ook zijn opeenvolgende verklaringen omtrent de verschillende stammen die deelnamen aan de stammenbijeenkomst tegenstrijdig zijn, (vi) het in de door hem geschetste context – Z. was voorbestemd voor haar neef A. en hij vreesde dat haar vader zou weigeren als hij haar hand zou vragen – niet geloofwaardig is dat hij het risico zou nemen om haar bij haar thuis in haar kamer te ontmoeten, nota bene enkel 's nachts toen hij stil moest zijn, (vii) uit een grondige analyse van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande analyse niet wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2016 (CG nr. 1526265), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid

uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op verzoekers vage, weinig doorleefde, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden relatie met Z., noch aan de problemen die hij omwille van deze relatie zou hebben gekend. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij wel degelijk een relatie had met Z. omdat hij bij haar beschrijving niet verder komt dan vage omschrijvingen en algemeenheden: “(...) Over hoe ze eruit zag, kan u enkel zeggen dat ze niet blank was maar getint, dat ze middelmatig was (CGVS, p.10). Gevraagd om iets gedetailleerder te zijn om zo een beeld van haar te kunnen vormen, stelt u dat ze zwart haar had (CGVS, p.11). Gezien u erg vaag blijft bij de beschrijving van uw geliefde, werd u gevraagd wat u speciaal aan haar vond. Hierop antwoordt u dat het niets speciaals is, maar dat uw hart van haar hield door één blik (CGVS, p.11). Nogmaals gevraagd naar iets speciaals dat u zich herinnert aan uw tijd met Z.(...), verklaart u dat u zich herinnert hoe jullie zaten te praten en te wensen dat jullie zouden trouwen (CGVS, p.11). Zelfs als u gevraagd wordt wat u bijgebleven is nu u aan haar terugdenkt, kan u enkel verklaren dat u zich de dag dat haar vader jullie betrapt heeft herinnert en dat u het nog steeds voor u ziet (CGVS, p.11). Later in het gehoor bij het CGVS, kreeg u nogmaals de kans om te verduidelijken hoe Z.(...) er juist uitzag. Nadat u meegedeeld werd dat u nog geen duidelijk beeld van haar gevormd had, en of u haar dan een beetje gedetailleerder kon omschrijven door te zeggen wat er zou opvallen mocht je haar voor de eerste keer zien, stelt u dat ze een vrouw is zoals de rest, zoals alle andere vrouwen en dat er niets speciaals is aan haar maar dat uw liefde voor haar speciaal is (CGVS, p.12). Op de vraag wat haar dan zo speciaal maakt, komt u niet verder dan te stellen dat als je je liefde tegen komt, het gevoel het speciaal maakt en dat het is wat je hart voelt en je ogen zien (CGVS, p.12). (...)” In zoverre verzoeker het geheel van voorgaande vaststellingen tracht te verklaren, stellende de vraag om iemand te beschrijven verschillend zal worden beantwoord afhankelijk van hoe iemand is ingesteld en dat hijzelf kinesthetisch is ingesteld en vanuit zijn gevoel vertelt, hetgeen aldus niet voldoet aan een duidelijke fysieke beschrijving zoals die door Commissariaat-generaal wordt verzocht, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Daargelaten het feit dat niet kan worden ingezien waarom iemand die ‘vanuit zijn gevoel vertelt’ niet in staat zou zijn om een duidelijke fysieke beschrijving te geven van de vrouw met wie hij de rest van zijn leven wilde delen, wijst de Raad erop dat de vragen om iets meer te vertellen over Z., wat hij speciaal vond aan haar, wat hem is bijgebleven nu hij aan haar terugdenkt en of hij zich iets speciaals herinnert aan zijn tijd met Z. open vragen zijn die niet louter een fysieke beschrijving van Z. beogen. Van iemand die ‘zich richt op wat hij voelt’ en ‘gefocust is op wat hem raakt’, zoals verzoeker zichzelf omschrijft in het verzoekschrift, kan worden verwacht dat deze gevoelens duidelijk naar voren zouden komen in zijn antwoorden op voormelde vragen, *quod non*. Immers, zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verzoekers antwoorden uitermate oppervlakkig en komen hierin amper persoonlijke aspecten aan bod. Dat verzoeker aldus niet in staat blijkt te zijn om op een doorleefde manier te vertellen over zijn geliefde en over zijn relatie, doet reeds op fundamentele wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker te dezen nog aanhaalt dat hij tijdens zijn gehoor heeft voorgesteld om Z. te tekenen in plaats van een beschrijving te geven, dat hij immers zijn gevoelens het beste kan uiten door

te tekenen, dat evenwel tijdens het gehoor werd aangegeven dat deze tekening niet nodig was en het idee werd weggelachen en dat hij derhalve niet de kans heeft gekregen om zich uit te drukken op de manier die voor hem het beste past, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering niet de minste steun vindt in het gehoorverslag. Waar verzoeker thans een tekening bij het verzoekschrift voegt waarop naar eigen zeggen zijn geliefde Z. staat afgebeeld, wijst de Raad erop dat dit een portret van om het even welke vrouw kan zijn en verzoeker met deze tekening bezwaarlijk een liefdesrelatie met de persoon in kwestie vermag aan te tonen.

2.5.2. De geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde relatie met Z. wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij niet op de hoogte is hoe het momenteel met haar gaat en hij geen enkel initiatief heeft ontplooid om zich hieromtrent te informeren. Dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te vergaren over het lot van zijn vriendin, hoewel hij hiertoe zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing wel de mogelijkheid had, getuigt naar het oordeel van de Raad van een verregaand gebrek aan interesse en betrokkenheid, hetgeen niet te rijmen valt met zijn verklaringen dat hij Z. heel graag zag, dat hij veel aan haar dacht en dat het hem zelfs kwetst om aan haar te denken. Indien verzoeker daadwerkelijk zo veel van haar hield, kan immers worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om nog enig nieuws, goed of slecht, over zijn geliefde te weten te komen. Verzoeker brengt met zijn verweer in het verzoekschrift geen valabele argumenten bij die zijn nalaten en zijn onwetendheid kunnen verschonen. Zo is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn vader en zijn broer in gevaar zou brengen door hen te vragen of zij enige informatie over Z. hebben of kunnen bekomen, noch hoe dit zijn vader en zijn broer in diskrediet kan brengen bij de rest van de familie, die immers op geen enkele wijze op de hoogte kan zijn van de contacten die verzoeker met zijn directe familie onderhoudt of van de inhoud van hun gesprekken. Ook de stelling dat de hele kwestie voor verzoeker te pijnlijk is om mee om te gaan, dat hij zich hiervoor afsluit en dat hij probeert dit hoofdstuk af te sluiten en te vergeten, kan, hoger geformuleerde overwegingen indachtig, de Raad niet overtuigen.

2.5.3. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, wordt andermaal bevestigd door de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen.

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen echter onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te minimaliseren. Het gegeven of de familie van Z. bij het eerste bezoek aan zijn vader verzoeker al dan niet heeft opdragen om binnen te blijven, het tijdstip waarop zijn ooms door de familie van Z. werden gedwongen om hun winkel te sluiten – voor of na de drie vergaderingen met de stammen – en de verschillende stammen die deelnamen aan de stammenbijeenkomst, betreffen immers allerm minst 'kleine tegenstrijdigheden' of 'details in zijn verhaal' doch wel gegevens die de kern van verzoekers relaas raken zodat de commissaris-generaal terecht kon besluiten dat de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt om hieromtrent eensluidende verklaringen af te leggen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts benadrukt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 11, p. 2). Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken foutief vertaald zouden zijn geweest (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift overigens dat de tolk correct vertaalde wat er werd verteld. Wel gingen volgens hem in de vertaling nuances en interpretaties verloren, hetgeen tot onduidelijkheden of onvolledigheden in zijn verklaringen heeft geleid. Daargelaten het feit dat verzoeker nalaat deze beweringen te concretiseren, kan echter niet worden

ingezien op welke wijze manifest afwijkende verklaringen kunnen worden uitgelegd door het verloren gaan van nuances of een verschil in interpretatie.

In zoverre verzoeker ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden nog opwerpt dat het hele verhaal voor hem een traumatisch gebeuren is, dat het hierdoor niet altijd evident is om alles nauwgezet weer te geven zodat het mogelijk is dat er in één gesprek meer details worden gegeven dan een ander en dat de emoties in combinatie met een overvloed aan gedetailleerde vragen het des te moeilijker en haast onmogelijk maken om steeds tot in het kleinste detail dezelfde verklaring af te leggen, overtuigt hij evenmin. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress, trauma of emoties verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest tegenstrijdige verklaringen zouden kunnen worden verklaard door emoties.

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uiteenzet als volgt: *“Ten slotte kunnen uw verklaringen omtrent uw ontmoetingen met Z.(...) op zijn minst opmerkelijk genoemd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat alleen u en Z.(...) van jullie relatie afwisten (CGVS, p.19) en dat zelfs uw goede vriend A.(...) pas van uw relatie op de hoogte werd gebracht nadat de problemen zich voordeden (CGVS, p.12). Bovendien wist u dat Z.(...) voorbestemd was voor haar neef A.(...) (CGVS, p.13) en vreesde u dat de vader van Z.(...) zou weigeren als u haar hand zou vragen (CGVS, p.12). Gezien de door u hierboven omschreven context, is het niet geloofwaardig dat u het risico zou nemen om haar bij haar thuis in haar kamer te ontmoeten, nota bene enkel 's nachts, toen u stil moest zijn (CGVS, p.11),”* Deze overwegingen, die bijdragen aan de algehele ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielrelaas, blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.5. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoeker ter staving van de door hem aangehaalde vrees nog verwijst naar drie filmpjes die op internet kunnen worden geraadpleegd, wijst de Raad erop dat het eerste filmpje de aanwezigheid van politie en leger in een stad – volgens verzoeker Basra – toont doch hieruit geenszins blijkt dat elke auto wordt gecontroleerd op zoek naar gezochte personen, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift. Hoe dan ook, aangezien verzoeker zijn asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, toont hij evenmin aan dat hij een gezocht persoon zou zijn zodat niet kan worden ingezien op welke wijze het bestaan van controleposten in Basra een voor hem gevaarlijke situatie zou vormen. De twee andere filmpjes kunnen door de Raad niet worden geraadpleegd en kunnen dan ook niet worden weerhouden als bewijs van verzoekers bewering dat zijn ouderlijk huis werd beschoten door de familie van Z. en dat er een bedreiging op het huis werd geschilderd. In zoverre verzoeker deze feiten nog tracht aan te tonen door te verwijzen naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto van een met graffiti beklad huis, dient erop gewezen dat uit de foto niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werd genomen, laat staan dat het überhaupt verzoekers ouderlijk huis zou betreffen.

2.5.6. Ook de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als

volgt: “De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande analyse niet. Uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van uw identiteitskaart, de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader, moeder, broers en zus en de kopie van de bewonerskaart van uw vader, ondersteunen enkel uw verklaringen in verband met uw identiteit, de identiteit van uw familie en uw woonplaats, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

De foto die aantoont dat uw vader invalide is en het bewijs dat uw vader invalide is tonen enkel aan dat uw vader invalide is sinds zijn kindertijd. Dit heeft, zoals u zelf verklaart, niets te maken met de reden waarom u Irak verlaten heeft (CGVS, p.6).

Ook het attest van de wijkverantwoordelijke en de brief die het officiële bewijs is dat u paria verklaard bent, kunnen bovenstaande analyse niet wijzigen. Allereerst moet erop gewezen worden dat Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Handelaars in vervalste documenten zijn veelal ook in het bezit van de officiële stempels en zegels waardoor documenten er makkelijk uit kunnen zien als echte documenten. Bovendien gaat het om handgeschreven documenten die makkelijk vervalst kunnen worden. Tot slot moet er opgemerkt worden dat documenten slechts een ondersteunende waarde hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Documenten hebben daarentegen niet het vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”

Verzoeker betwist de beoordeling door de commissaris-generaal van het attest van de wijkverantwoordelijke en de brief waarin wordt geattesteerd dat hij paria verklaard is en betoogt dat aangezien het Commissariaat-generaal niet kan bewijzen dat de documenten in kwestie niet legitiem zijn, er niet vanuit mag worden gegaan dat deze documenten onecht zijn. Verzoeker gaat er hierbij evenwel ten onrechte vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad herhaalt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Bovendien betreffen beide stukken handgeschreven documenten die door eender wie kunnen zijn opgemaakt en waarvan de authenticiteit aldus niet kan worden geverifieerd.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel “*Asielzoekers maken mooie koppen*” is niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers asielrelaas.

De tekening van een vrouw en de foto van een met graffiti besmeurd huis werden hoger reeds besproken.

2.5.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak (zie de COI Focus “*Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*” van 24 december 2015, toegevoegd aan het administratief dossier en de op 27 september 2016 overgemaakte COI Focus “*Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*” van 4 augustus 2016) dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (MPU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016

bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Kerbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Kerbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april-mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie al-Muthanna.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat IS door de militaire tegenslagen haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak, en niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog correct op *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”*

Met de verwijzing naar een aantal aanslagen in juni-juli 2014 en argumentatie dat de aanslagen van ISIS een enorme impact hebben op de levensomstandigheden in het zuiden, dat tal van aanslagen op

elektriciteitscentrales in het land immers zorgen voor een elektriciteitstekort in het zuiden en dat dit elektriciteitstekort meer en meer demonstraties en geweldsuitingen veroorzaakt in de behoeftige steden, waaronder Basra, zoals moet blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde algemeen ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS